

BÉKEHÍRNÖK

1997. JANUÁR 26.

A BAPTISTÁK HETILAPJA

XCI. ÉVF. 4. SZÁM

KOLOZS NAGY JÁNOS:

Prófétai biztatás a második évezred végén – s az év elején

AZ ESZTENDŐ FORDULÓJÁN megjelent ünnepi újságok elemző és összegző írásait áttanulmányozva szomorú, lehangoló képet kaphattunk társadalmunk helyzetéről és az emberek lelkiállapotáról. Az egyre súlyosbodó terhek alól mind kevesebben tudják magukat kivonni. Hazánkban az elszegényedés oly nagy mérvű, hogy – amint egy egészen friss felmérés megállapítja – a hónap eleji kötelező számlák kifizetése után a lakosság 60%-ának semmi pénze nem marad! E megdöbbentő tény ismeretében nehéz eldönteni, hogy sírjunk vagy nevéssünk a miniszterelnök felhívásán, aki karácsony előtt a történelmi egyházak bevonásával „Szeretet és Támogatás” néven alapítványt hozott létre a nélkülözők megsegítésére?!

Fényjelek

*Télbe fordult a táj, leszállt a köd,
az őszi erdő megöregedett.
Porhó fedi az ájult réteket,
a ciherést is durva dér veri.
Nem ismernek volt otthonukra itt
a tavasz és a nyár élményei.*

*Az emberélet ősze és tele
épp így jön el, épp így leszáll a köd
a testi és a lelki szem előtt.
Tán az elmét is tompaság fedi,
de átragyognak minden ködfalon
a fényjelek: a hit élményei.*

Füle Lajos

Nagyon tanulságos és érdekes, hogy amikor sok vonatkozásban a szolidaritás csökkenését tapasztaljuk, időnként mégis megmutatkozik, hogy nem vesztett ki teljesen az emberek szívéből az együttérzés, a segítőkészség. Legutóbb pl.: egy falusi nagymama TV-riportban elhangzó panaszára (három unokáját egyedül nevelő nagy nehézségek közepette) mozdultak meg sokan, – azonban a televízió sem győzi felhívni a figyelmet minden egyes nyomoróra!

AZ ÚJ ÉV KEZDETÉN abban reménykedünk, hogy idén javulni fog a tavaly mélypontra zuhant társadalmi morál és a közélet tisztasága. A sikkasztás és a megvesztegetés olyan méreteket öltött – jórészt büntetlenül –, hogy el is terjedt hazánkban egy, a helyzetet jól tükröző mondás, miszerint „Az a korrupció, amiből engem kihagytak”.

A minap általános megütközést keltett annak a rendőrtisztnek az esete, aki éveken keresztül titkos, bizalmas adatokat szolgálta-

tot ki az alvilág vezéreinek. Ez a körülmény részben magyarázatot ad a közbiztonság megromlására, az erőszak és az önkény félelmetes növekedésére. Január 1-jén azonnal letette névjegyét a gonosz: Budapesten vállról indítható rakétával lőttek be egy éjszakai bár emeleti ablakán. Aztán egy egészen friss hír: piros jelzés ellenére ment át az útkeresztezédségnél egy katonatiszt, majd amikor egy közeledő autó vezetője rádudált, előrántotta pisztolyát és rálőtt a kocsira!

VÉG NÉLKÜL SOROLHATNÁNK ilyen és ehhez hasonló eseteket, de nincs értelme, hisz csak jobban elkeserednénk. Azonban még a hívó emberek is juthatnak olyan lelkiállapotba, amilyenbe 2600 évvel ezelőtt *Habakuk próféta* került, aki látva maga körül az erőszakot, a romlottságot, a sok nyomorúságot, a féktelen erőszakot és égbekiáltó igazságtalanságot, így jajdult fel: „*Meddig kell még kiáltanom, Uram, miért nem hallgatsz meg?*” A próféta nem érti, hogy Isten miért nem segít, és miért büntet egy idegen hadsereg által.

Sokszor mi sem értjük, hogy az Úr miért engedi ennyire elhatalmasodni a bűnt; miért hallgat, amikor a gonoszok tönkreteszik a becsületes embereket?! Mint *Habakuk*, mi is csak úgy kaphatunk választ gyötrő kérdéseinkre, ha őrhelyünkre állunk, a bástyára, és figyelünk az Úr szavára. A bűnösök szerencsésén keserű *Aszáf zsoldáros* is egyedül Isten szentséges közelségében talált megnyugvást és békességet háborgó lelkének (*Zsolt 73.*). A szentírók által nyert isteni üzenet segít meglátni, hogy a bűnösök sikamlós talajon járnak, s hogy kárhuzatos végük lesz – ha meg nem térnek! Az ige türelemre int bennünket, és arra tanít, hogy Isten nem késik az Ő ígéreteivel, azok bizonyosan beteljesednek. Hittel nézzünk a mi Üdvözítőnkre, az Úr Jézus Krisztusra a legnagyobb próbák között is, hiszen Ő azért jött, hogy életünk legyen és bővüljünk!

LEGYÜNK TUDATÁBAN annak, hogy az Úr mindig velünk van és fogja kezünket. Ő Szentlelke és igéje tanácsával vezet és örök dicsőségébe fogad minket. Mondjuk mi is teljes hittel ezt a biznyságtételt: „*Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kősziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké!*” (*Zsolt 73:26*)! Történjenek körülöttünk bármilyen elkésztő, félelmet keltő dolgok, fogadjuk el *Habakuk* próféta végkövetkeztetését, amely így szól: „*De én vigadozni fogok az Úr előtt, örvendezek szabadító Istenem előtt. Az Úr, az én Uram ad nekem erőt, olyan-ná teszi lábamat, mint a szarvasoké, és magaslatokon enged járnem engem*” (3:18-19).

TESTVÉRI KÉRÉS

Szeretettel kérjük azokat a gyülekezeteket, testvéreket, akik még nem küldték be a **karácsonyi célgyűjtés** eredményét – amelyet szövetségünk missziói alapja javára szeretnénk fordítani – mihamarabb juttassák el a szövetség pénztárába.

„*Aki gyorsan ad, kétszer ad!*”

Az ökumenikus úrvacsora és a baptisták

Néhány évvel ezelőtt dr. Hafenschér Károly evangélikus lelkipásztor megkérdezte arról, hogy mi az oka annak, hogy a baptisták hol így, hol úgy viszonyulnak az ökumenikus úrvacsorához. Válaszul elküldtem neki ezt az írást. Úgy vélem azonban, hogy ez talán szolgatársaimnak is hasznos lehet.

Mint ismeretes, mi, magyarországi baptisták alkotó tagjai vagyunk mindenütt az ökumenikus szervezésben sorakerülő istentiszteleteknek, egyetemes imaheteknek. Ám az is tudott, hogy az ökumenikus alkalmaik keretében meghirdetett úrvacsorai közösségben az egyik baptista gyülekezet részt vesz, a másik nem, sőt az is előfordult már, hogy egy ideig bekapcsolódtak a közös úrvacsorázásba, aztán egyszer csak – talán éppen egy lelkipásztorváltáskor – visszavonultak tőle. Ezen a magatartáson – megfelelő magyarázat híján – megütközhetnek az ökumené többi résztvevői.

Az ökumenikus úrvacsorában való baptista részvétel nem a pillanatnyi felbuzdulástól, vagy az elzárkózó kedvtől függ, hanem attól, hogy egy-egy autonóm baptista gyülekezet (vagy annak lelkipásztora) mit vall a keresztség, azaz a bema-
rítás és az úrvacsora kapcsolatáról.

Abban a kérdésben, hogy kit lehet bema-
rítani és hogyan – mivel ez középponti kérdés – a baptisták egységes gyakorlatot követnek. Azt viszont, hogy ki úrvacsorázhat, a gyülekezet maga dönti el a baptista világban létező válaszok valamelyikét előnyben részesítve.

A nagyvilág baptistáinak egy része a zárt úrvacsorai közösség (kommunió) híve. E nézet rögzült az 1967-ben elfogadott magyar Baptista Hitvallás 11. cikkelyének 2. bekezdésében is:

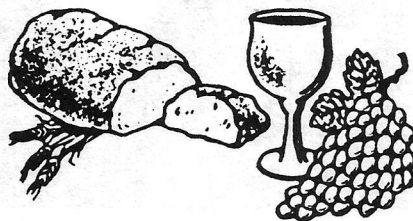
„Az Úr Jézus halálának emlékjegyjeiben, a kenyérben és a borban azok részesülhetnek, akik újjászülettek, hitvallásuk alapján bema-
rítottak, Istennel és emberekkel rendezett közösségben élnek”. E követelményeket hirdetjük meg – így a bema-
rítás meglétének feltételét –, amikor a saját istentiszteleti kereteink között rendezzük meg – általában havonként – az úrvacsorát.

Több, főleg nyugati baptista gyülekezetben – elsősorban C. H. Spurgeon hatására – elterjedt a nyílt úrvacsorai közösség (kommunió) gyakorlata is. Eszerint mindenki részesedhet az úrvacsorából, aki meg van keresztyelve, akármilyen korban és akármilyen módon történt is ez.

A zárt kommuniót valló és gyakorló hazai baptistáknak tehát minden esetben, amikor más felekezetbeliekkel együtt kell(ene) úrvacsorázniuk, át kell(ene) térniük a nyílt kommunióra, amit egyébként a gyülekezetéről vallott szigorú felfogásuk miatt, tudatos megfontolással elvetettek, azaz a közös úrvacsorázás idejére félre kell(ene) tenniük egy lényeges nézetüket. De megteszik-e?

Van olyan baptista gyülekezet, amelyik azt vallja, hogy a zárt kommunió elvét

semmi körülmények között nem függesztheti fel, még akkor sem, ha egyébként lelkes és tevékeny résztvevője minden egyébben az ökumenikus közösségnek.

Néhány baptista gyülekezet azonban úgy véli, hogy más elbírálás alá esik az az úrvacsorai istentisztelet, amelyet saját kizárólagos hatáskörében hirdet meg, mint az, amely felekezeti szervezésben jön létre. Az előzőről felelőssége közvetlen, a másiktól csak közvetett. E megfontolással vállalják a közös úrvacsorázást.

Mások úgy vélekednek, hogy ha vállalja a gyülekezet a diakóniai, az ige- és az imaközösséget, esetleg még a közös evangélizációt is más felekezetek nem hitvalló bema-
rítással megkeresztelt hívőivel, akkor következtetésnek lenne megtorpanni éppen a közös úrvacsoránál.

A német baptisták nagy teológusa, Hans Luckey, az ötvenes években az ökumenikus együttműködés problémáival birkózó, zárt kommuniót valló hittestvéreinek egy életből vett példával akart segíteni a döntéshozatalban. Eszerint, egy-egy étkezéskor a megterített asztal általában a háznéphez tartozók veszik körül a családtag jogán, ám egy-egy különleges alkalommal a család barátai, ismerősei is részesek lehetnek az asztalközösségnek a vendég-jog alapján. Luckey szerint az ökumenikus úrvacsorán az alkalmi gyülekezet minden tagja – a baptista is – a vendég-jog mintájára részesül a szent jegyekből.

A baptista gyülekezetek némelyikében egészen napjainkig él az a gyakorlat, hogy az úrvacsorában való részesedés jogát megadják egy tagnak, vagy – fegyelmi okból – megvonják tőle. A Pál apostol által írt felszólítás alapján – „vizsgálja meg azért az ember önmagát, és úgy igyekezz abból a kenyérből és úgy igyekezz abból a pohárból” (1Kor 11:28) – egyre inkább terjed az a nézet, amely az úrvacsorázni készülő egyén felelős önvizsgálatát hangsúlyozza az úrvacsorai részvétel elsődleges feltételként, és a „rendező” gyülekezet felelősségét emellett másodlagosnak tartja. Ez a szemlélet is segítheti az ökumenikus úrvacsorázás elfogadását, a

felelősséget az úrvacsorát kiszolgáltatókról a résztvevőkre áthelyezve.

A baptisták azt vallják: „minden, ami nem hitből (meggyőződésből) származik, az bűn” (Róm 14:23). Ezért arra törekcsz-
nek, hogy mindent alaposan megvizsgál-
janak, mielőtt döntenek fölé. Fokozottan átérik ezt akkor, amikor nem egy-egy alkalmi kérdéssről, hanem magatartásukat hosszú időre meghatározó döntésről van szó, mint például arról, hogyan viszonyul-
janak a közös úrvacsorázáshoz. Még ha ez az aggályoskodónak tűnő viselkedés olykor gondot is okoz az ökumenében résztvevő többi társainknak, mégis megértést kérünk tőlük. Mert talán éppen így, ezzel a megalapozott döntésekre törekvő beállítottságunkkal lehetünk kicsiny létszámunk ellenére is meghatározó és megbízható tényezők a magyar ökumenében.

Győri Kornél

Csendesnapok Szentendrén

1996. december 13-15.

Miért szerveztük ezeket a napokat? Először is nagy szükségünk van arra, hogy Istenre figyeljünk. Rohanó, zajos életünkben nagyon nehéz pontosan megérteni a Lélek szavát, ezért kell a csend. Másodsor: a szolgálatok végzése közben a végzendő feladatra koncentrálunk, és kevés idő jut testvéreinkre, „munkatársainkra”. Rossz kapcsolatokban nem lehet jó munkát végezni. Kell tehát a megállás, a csend, hogy figyeljünk egymásra. Harmadsor: a hit mellé tudományt is kell ragasztani, és ehhez is csend kell.

Hogyan szerveztük ezeket a napokat? Az volt a célunk, hogy ne csak gyülekeze-
tünk részesedjék az áldásokból, ezért meghirdettük a környező gyülekezetekben is. Pénteken este 6 órakor volt az első összejövetel, amelyen – és később is – Hegyi András balatonszemesi lelkipásztor testvér szolgált a „gyülekezetnövekedés” témakörében. Másnap, szombaton újra átértük, hogy Isten nem nagy dolgokat kér tőlünk, hanem készséget, áldozatot abból, amink van. Semmi újat nem hallottunk – hiszen benne van a Bibliában –, de ami elhangzott, az nekünk szólt, és Lélektől jövő volt. Vasárnap folytattuk sorozatunkat, amikor a mások felé fordulás, a misztérió kérdéseiről gondolkodhattunk.

Mi a kívánságunk ezek után? Az, hogy tudjunk válaszolni a feltett kérdésekre: „Kit miért szeretünk?” ill. „Hogyan szól hozzám Isten Szentlelke?” Ne aludjunk ki a tűz, amelyet Isten fellobbantott közöttünk! Imádkozzatok ti is értünk! Köszönjük!

Csuhai József